

и когато всички-тѣ дойдѣтъ, ще имъ ся да-
дѣтъ свирки, и тѣпанчета, и лютни, и всѣкак-
вы музыкальны струнны орждія; и тѣ ще ска-
чатъ и играѣтъ, и стрѣлятъ съ лѣкчета.' То-
газь той ми показа въ градинѣ-тѣ еднѣ по-
лянкѣ за играяніе, дѣто имаше накачены
свирки отъ чисто злато, и тѣпанчета, и
гыздави сребърни лѣккове. Но то бѣше още
рано, и дѣца-та не бѣхѣ обѣдвали. Азъ не
можахъ да чакамъ за играяніе-то, и рекохъ
на вардачъ-тѣ, 'Драгый Г-не, ще си вър-
виж, и ще пиши всичко на любезный-тѣ си
Иванча, да ся моли прилежно, и да учи до-
брѣ, и да бѣде добрѣ, за да дойде въ тѣзъ
градинѣ; но той има еднѣ лелѣж, Ленж, коѣ-
то той трѣбва да доведе съ себе си.' И че-
ловѣкъ-тѣ ми каза, 'Да бѣде както си реклѣ.
Върни ся, и пиши както каза.' За това, дра-
гый ми сынокъ Иванчо, учи ся, и моли ся у-
сърдно, и кажи на Липпа и Юста и тѣ така
да ся учать и молятъ; и тогазь вый всинца
задружно ще влѣзете въ онѣзи хубавѣ гра-
динѣ. Всесилный Богъ да тя чува! Поздра-
ви лелѣж си Ленж, и цѣлуни ѣж отъ мене.
Въ лѣто 1530.

Твой доброжелателень отецъ,
Мартинъ Лутеръ."